

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 582

гр. Стара Загора, 30.04.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на тридесети април през две хиляди двадесет и шеста
година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

като разгледа докладваното от Даниела К. Телбизова-Янчева Въззивно частно
гражданско дело № 20265500500264 по описа за 2026 година

Производството е по реда на чл. 274, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 83, ал. 2 от
ГПК.

Образувано е по частна жалба на М. Н. М., действащ чрез
пълномощника си адв. П. А. срещу определение № 412/10.02.2026г.,
постановено по гр.д.№ 3758/2025г. по описа на РС-Стара Загора, с което е
оставено без уважение неговото искане за освобождаване на основание чл. 83,
ал. 2 ГПК от заплащане на дължимата се за производството ДТ от 805.68 евро
и го освободи от задължението да я внесе.

По сметка на Окръжен съд – Стара Загора не е внесена дължимата ДТ в
размер на 15 лева / 7.67 евро/, за подадената частна жалба вх. № 9356 от 30.03.
2026г. / втората в.ч.жалба с вх. № 9358/30.03.2026г. е напълно идентична/.

Окръжният съд, като разгледа материалите по делото и взе предвид
доводите на страната, намери за установено следното:

Частната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалваното определение, първоинстанционният съд е
приел, че съгласно нормата на чл. 83, ал. 2 ГПК, такси и разноски по
производството не се внасят от физически лица, за които е признато от съда,
че нямат достатъчно средства да ги заплатят, като при тази преценка се вземат
предвид доходите на лицето и неговото семейство, имущественото му
състояние удостоверено с декларация, семейното положение, здравословното
състояние, трудовата заетост, възрастта и други констатирани обстоятелства.
Посочил е, че според ВКС преценката за наличието на тези законови
предпоставки по чл. 83, ал. 2 ГПК за уважаването на такава молба трябва да

бъде винаги конкретна и да се направи чрез съпоставка между размера на дължимата се държавна такса, която следва да бъде определена от съда въз основа на действащия нормативен акт, и материалните възможности на молителя, преценявани към същия момент (Опр. 172-2008-II г.о.).

С оглед на това Старозагорския районен съд е приел, че в случая преценката на представените по делото доказателства, относими към възможността на ищеца да внесе дължимата се при завеждане на исковата му молба, с която, против малолетния ответник А. М. М., представляван от неговата майка и законен представител Б.П.Г.-М., е предявил иск по чл. 150 СК за намаляване на издръжката му от 837 щатски долара на 300 лева, с цена от 20 141.93 евро, дължимата се за който държавна такса е 805.68 евро (т. 1 от ТДТКССГПК, във вр. с чл. 11-13 ЗВЕРБ), обуславя извод, че не са налице предпоставките за освобождаването му по чл. 83, ал. 2 ГПК от задължението да я внесе. В представените с тази му молба в заверен от пълномощника му препис две негови декларации, първата от които е представена и с исковата му молба по делото (л. 2, 52 и 69), а втората от 12.09.2025 г. (л. 70-72), ищецът е декларирал по същество, че е безработен и не получава никакви доходи, като освен притежаваната от него и съпругата му 1/6 идеална част от жилище в гр. С., ***, нямал друго имущество, а в същото време е на 42 години, в трудоспособна възраст, и няма никакви данни по делото да е инвалидизиран. Поради това финансовите му възможности следва да бъдат преценявани съгласно чл. 83, ал. 2, т. 7 ГПК и с оглед средния осигурителен доход за страната на трудоспособния български гражданин, който по данни на НОИ за декември 2025 г., публикувани в интернет, е в размер на 1999.08 лева, превалутирани по чл. 11-13 ЗВЕРБ на 1022.11 евро, който несъмнено му предоставя възможност да внесе дължимата се за образуване на производството държавна такса от 805.68 евро (така и Опр. 23-2009-IV г.о., и Опр. 84-2009-III г.о.). Аргумент в подкрепа на този извод бил и обстоятелството, че ищецът е внесъл в брой и изцяло уговореното в сключения с пълномощника му договор за правна защита и съдействие адвокатско възнаграждение за защитата му по делото от 1500 лева, което обстоятелство, съдът също следва да вземе предвид съгласно чл. 83, ал. 2, т. 7 ГПК при преценка на възможностите му да внесе дължимата се за производството държавна такса (л. 58). Поради това съдът е приел, че молбата на пълномощника му по чл. 83, ал. 2 ГПК, да бъде освободен от задължението да я внесе, следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

Окръжният съд, като обсъди направените в частната жалба оплаквания и представените писмени доказателства, намери за установено следното:

Определението е правилно.

Разпоредбата на чл. 83, ал. 2 ГПК предвижда, че такси и разноси по гражданското производство не се внасят от физически лица, за които е

признато от съда, че нямат достатъчно средства да ги заплатят.

Преценката за наличие на предпоставките за освобождаване от внасяне на такси и разноски се извършва от съда въз основа на доказателства за имущественото състояние на лицето, семейното му положение, здравословното състояние, трудова заетост, възраст и всички обстоятелства, относими към възможността за изпълнение на законоустановеното задължение за внасяне, в случая на държавна такса в производството по настоящото дело.

Съгласно цитирания текст, сочените обстоятелства следва да се установят с писмени доказателства, единствено имущественото състояние на лицето може да се удостовери с декларация.

При това положение и след извършена задълбочена преценка, районният съд правилно е приел, че по отношение на ищеца М. Н. М. не са налице предпоставките на чл.83, ал.2 ГПК за признаване от съда, че лицето няма достатъчно средства да заплати дължимата държавна такса по предявения иск и и да го освободи от задължението да я внесе.

Въззивният съд напълно споделя подробно изложените от Старозагорския районен съд мотиви, поради което и на основание чл.272 от ГПК препраща към същите.

В допълнение въззивния съд намира, че следва да посочи, че самия ищец М. Н. М. в исковата си молба е заявил, че към момента не си е намерил работа, но има спестени пари от които се издържа в момента.

С оглед гореизложените съображения въззивният съд намира, че обжалваното определение е правилно и следва да бъде потвърдено.

На основание чл. 77 ГПК жалбоподателят дължи държавна такса за частното производство в размер на 7,67 евро /равностойността на 15 лева/.

Мотивиран от гореизложеното, Окръжният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 412/10.02.2026г., постановено по гр.д. № 3758/2025г. по описа на РС-Стара Загора, с което е оставено без уважение искането направено от М. Н. М. за освобождаване на основание чл. 83, ал. 2 ГПК от заплащане на дължимата се за производството ДТ от 805.68 евро и освобождаване от задължението да я внесе.

ОСЪЖДА М. Н. М., ЕГН *****, постоянен адрес гр.С., ***, действащ чрез пълномощника си адвокат П. А. А. - САК, гр.С., *** да заплати по сметка на Окръжен съд –Стара Загора държавна такса в размер на 7,67 евро /равностойността на 15 лева/.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едноседмичен срок от съобщението при условията на чл. 274, ал. 3, т. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____